Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561516096/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

blev spiist, Psalmen sunget, og Skafferne dandsede Bruden i Brudgommens Favn.

Luzie, lidt ældre end *Christian*, tog sig ene og alene af ham, de To dandsede og spadserede sammen; den smukke Skolemesterdatter kaldtes hun.

Ved anden Dags Gildet sad de i Haven, hvor Busknellikerne stode i Blomster, og hun fortalte ham om sin Mo'rmo'rsbroder *Peter Wik*, som hun ogsaa kaldte Morbroder, og som havde det deilige Skib, der hed Luzie, ligesom hun; det seilede baade til Tydskland og Kjøbenhavn. O, den Morbroder var saa god og saa morsom; eengang hver Sommer, naar Skibet laae ved Svendborg, besøgte han dem; han havde foræret hende Historien om den taalmodige Helena, der, som der stod, var »meget lystelig, men derhos bedrøvelig at læse.« *Christian* hentede da sin Bog om Ræven, som Gudfaderen havde foræret ham, og de saae de mange Træsnit og *Luzie* læste Overskrifterne, og de forstode godt hvorledes Ræven narrede baade Bjørnen og de andre Dyr.

Som de bedst sad, kom *Niels*, han listede sig sagte bag ved dem, og ved et Spark med Foden fløi Bogen dem ud af Hænderne, høit i Veiret og hen i Stikkelsbærbuskene. *Christian* græd, men *Luzie* skjændte og sagde til *Niels*, at han var, ligesom Ræven i Bogen, et ondt Dyr.

Drengen saae paa hende med sit intetsigende Ansigt. »Gale *Luziel*« var hele hans Svar. Da blev Pigens røde Kinder blege, han havde ved disse Ord rørt hende bittert, tydet hen paa den ulykkelige Stilling, hun tidligere havde været i, men nu var helbredet for. Med et Udtryk af Veemod saae hun paa ham og gik ind i Brudehuset, hvor Alt var Lystighed.

Ved tredie Dags Gildet saae man *Luzie* og *Christian* dandse, *Niels* var med i Kjæden. Solen gaaer ikke ned over Børns Vrede. Skafferne takkede af med den sædvanlige Formel: »imorgen er her ikke mere Fornøielse!«

For Ingen laae der en saa profetisk Sandhed i disse Ord, som for *Christian*. I de første Uger gav vel det nye Hjem, Haven og Markerne nogen Afvexling og Fornøielse, men inde var der ei det Hjem, som i Svendborg. Stedfaderen holdt ikke af hans Violinspil, og *Maria* hang derfor Instrumentet høit over Døren, hvor det ikke strax kunde tages ned. *Niels* oversaae Kjøbsteddrengen, der var bange for Qvæget, tog en Ko for en Tyr og ikke kunde sidde fast paa et stadigt Malkeøg,